

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 154. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592679392/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

noget Lignende eller helst noget Større, skal jeg skrive om Dem med.»

«Jeg skal gjøre mit Bedste, Comtesse Felicia,» sagde jeg med et lille Buk.

«Gjør det. – Kommer De i Eftermiddag i Peterskirken? Det skal De. Der skal opføres en Concert – aa, jeg mener naturligvis en Messe – og der skal blæses paa de berømte Sølvtrumpeter, og Mustapha synger. Baronesse Panin tager derhen – er jeg ikke god mod Dem, at jeg iader Dem det vide og gjør Dem det til Pligt at komme og være vor Cavalier?»

I det Øieblik, da Comtesse Felicia sagde, at jeg gjorde Cour til Hende, fløi en hurtig Rødme over hendes Ansigt og Pande; men i næste Secund var der intet Spor af Sindsbevægelse, og ei heller behøvede der at være nogen, eftersom hun jo godt vidste Alt, og eftersom hun selv ikke havde noget forskende Blik at frygte. Jeg tør vist ogsaa rose mig selv for, at jeg tappert skjulte de Følelser, som Comtessen vakte, og ikke mindst den heftige Skinsyge imod denne Rytteroberst Deila Rocca og de tolv unge Herrer.

Den Ulykke har jeg ikke havt, at jeg i noget Øieblik kunde tvivle om Hende. Jeg har ikke i min Tilbedelse anvist hende Plads ovenfor Dødelige; men jeg har følt – og Enhver med nogen Sands, som saae hende, vilde føle det Samme – at hun ikke kunde forelske sig paa en lille og flygtig Maade, og havde hun nogensinde elsket, saa vilde hun ikke efter et Brud have bevaret et saadant Blik, et saadant Jomfrublik – thi det havde hun. Hvordan Forholdet var til hendes Ægtefølelse, var et Mystorium, som min Tanke nærmede sig saa lidt som mulig. Men det, at Andre end hendes Mand havde beundret og hyllet hende, gjorde mig nagede ond, skjøndt det samtidig syntes mig saa naturligt, ja, medens Kjendsgerningen smertede mig, bidrog den om mulig til at stille hende endnu høiere end før og til end dybere at lade mig paaskjønne den Hjertelighed, som hun skjænkede mig.

Jeg havde knap sagt de sidste Ord til Comtesse Felicia, før Generalinden kom med Fru v. Hönck. Generalinden undlod aldrig, efter sin svenske Skik, at nicie, naar hun hilste, og dette i Forening med de svenske Taleformer: «ydmygste Tjenerinde» o. desl. gav hende noget Koldt og var tillige et Skjal for, hvad hun bag Hofligheden tænkte. Fru v. Hönck fastede strax sine bløde, mørke, ildefulde Snogøine paa